

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 14.10.2009
KOM(2009) 154 slutlig

2009/0157 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg

{SEK(2009) 410}
{SEK(2009) 411}

MOTIVERING

1. Bakgrund

1.1. Allmän bakgrund

I artikel 61 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (nedan *fördraget*) fastställs målet att gradvis upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, bland annat genom att besluta om åtgärder som rör civilrättsligt samarbete. I artikel 65 hänvisas uttryckligen till åtgärder som avser ”förbättring och förenkling av erkännande och verkställighet av domstolsavgöranden och utomrättsliga avgöranden i mål och ärenden av civil och kommersiell natur” och ”främjande av förenligheten mellan tillämpliga bestämmelser i medlemsstaterna om lagkonflikter och om domstolars behörighet”. De många rättsakter som redan antagits på denna grund, däribland förordning (EG) 44/2001[1], utesluter arvsrätten ur tillämpningsområdet.

En granskning av möjligheterna att upprätta ett gemenskapsinstrument om arvsrätt var en av prioriteringarna i handlingsplanen från Wien[2] från 1998. I Haagprogrammet[3] efterfrågades en rättsakt som täcker hela problematiken avseende lagvalsregler, behörig rättsinstans, ömsesidigt erkännande och administrativa åtgärder (ett europeiskt certifikat om arv och registrering av testamenten). Enligt slutsatserna i konsekvensbedömningen kommer frågan om registrering av testamenten att bli föremål för ett senare förslag från gemenskapen.

1.2. Motiv och syfte

Omfattningen av arvskiften som omfattar flera länder inom EU framhålls i den konsekvensanalys som finns i bilagan till det här förslaget. Den fria rörligheten för personer inom EU hindras av vitt åtskilda materiella rättsregler till snåriga bestämmelser om internationell behörighet eller lagvalsklausuler, mångfalden myndigheter som får handlägga arvskiften med anknytning till flera länder och att de olika bestämmelserna kan leda till en uppsplittring av kvarlåtenskapen. Många människor möter stora problem när de vill åberopa sina rättigheter i samband med arv som omfattar flera länder. De olika bestämmelserna gör det också svårt att fullt ut tillämpa civilrättens sakrättsliga bestämmelser, något som enligt EG-domstolens fasta rättspraxis ingår i de grundläggande fri- och rättigheter som domstolen har att bevaka.[4] Syftet med det här förslaget är att ge personer som uppehåller sig i EU möjlighet att ordna upp sina arvsrättsliga förhållanden i förväg och att garantera en effektiv bevakning av rättigheter för arvingar, testamentstagare, övriga anhöriga samt fordringsägare i dödsboet.

2. Resultaten av samrådet – konsekvensbedömning

Innan förslaget utarbetades hölls ett brett samråd med medlemsstaterna, övriga institutioner och allmänheten. Kommissionen har fått in en studie om internationell kvarlåtenskap i EU

---

1 EGT L 12, 16.1.2001, s. 1.

2 EGT C 19, 23.1.1999.

3 Se ordförandeskapets slutsatser från Europeiska rådets möte i Bryssel den 4 och 5 november 2004.

4 Dom av den 28 april 1998 i mål C-200/96, *Metronome Musik*, REG 1998 s. I-01953 och dom av den 12 juli 2005 i förenade mål C-154 och 155/04, *Alliance for Natural Health and others*, REG 2005, s. I-06451.

som Deutsches Notarinstitut utförde i november 2002.[5] Kommissionens grönbok om arv och testamente[6] som offentliggjordes den 1 mars 2005 ledde till cirka 60 remissvar och följdes upp med en offentlig hearing den 30 november 2006[7]. En expertgrupp för frågor om äganderättsliga verkningar av äktenskap och andra samlevnadsformer samt av arv och testamente inom Europeiska unionen (PRM-III/IV) inrättades av kommissionen den 1 mars 2006[8] och höll sju möten mellan 2006 och 2008. Den 30 juni 2008 anordnade kommissionen ett möte för nationella experter. De synpunkter som inkommit bekräftar behovet av ett gemenskapsrättsligt instrument på området och stödjer utarbetandet av ett förslag om bland annat lagvalsregler, behörig rättsinstans, ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar på området samt ett europeiskt arvsintyg.[9] Också Europaparlamentet[10] och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén[11] stöder antagandet av ett sådant förslag. Kommissionen har gjort en konsekvensbedömning som bifogas detta förslag.

3. Rättsliga aspekter

3.1. Rättslig grund

Enligt artikel 67.5 i EG-fördraget ska rådet besluta enligt förfarandet i artikel 251 om de åtgärder som avses i artikel 65, med undantag av ”de aspekter som berör familjerätten”.

Till skillnad från de nordiska länderna skiljer de flesta medlemsstaterna arvsrätten från familjerätten, eftersom arvsrätten innehåller framträdande egendomsrättsliga inslag. Också materiellt sett finns det stora skillnader mellan de båda områdena. Syftet med arvsrätten är att fastställa regler för hur arv överlåts och att reglera själva överlåtelsen. Syftet med familjerätten är däremot främst att reglera de rättsliga förhållandena i samband med vigsel och samlevnad, släktskap och civilstånd. Det främsta sociala syftet är att skydda familjebanden. Till skillnad från familjerätten, där de enskilda individernas vilja inte spelar så stor roll och där de flesta relationerna styrs av bestämmelser som ingår i statens rättsordning är arvsrätten ett område där arvlåtarens vilja är av stor vikt.

Dessa båda civilrättsliga områden är därmed tillräckligt oberoende av varandra för att kunna behandlas separat. Undantaget i artikel 67.5 andra strecksatsen bör även framdeles tillämpas och tolkas strikt av institutionerna. Detta undantag är därför inte tillämpligt på den här förordningen om arv.

Gemenskapsinstitutionerna har ett visst utrymme att själva bedöma om en åtgärd är nödvändig för en väl fungerande inre marknad. Det här förslaget kommer att bidra till att avskaffa hindren för fri rörlighet för personer på grund av skillnaderna mellan medlemsstaternas regler om arvskiften som omfattar flera länder.

---

5 http://www.successions.org.

6 KOM(2005) 65, http://europa.eu/scadplus/leg/en/lvb/l16017.htm.

7 http://ec.europa.eu/justice_home/news/consulting_public/successions/news_contributions__en.htm.

8 EUT C 51, 1.3.2006, s. 3.

9 http://ec.europa.eu/justice_home/news/consulting_public/successions/contributions/summary_contributions_successions_fr.pdf

10 Resolution av den 16 november 2006, P6_TA(2006)0496.

11 Yttrande av den 26 oktober 2005, EUT C 28, 3.2.2006, s. 1–5.

3.2. Subsidiaritetsprincipen

Målen för den föreslagna åtgärden kan uppnås i tillräcklig utsträckning bara genom gemensamma regler om internationell kvarlåtenskap, och reglerna bör vara identiska för att garantera allmänheten rättssäkerhet och förutsebarhet. Ensidiga åtgärder från medlemsstaternas sida skulle därför strida mot detta mål. Haagkonventionen om tillämplig lag för arv (nedan *konventionen*) har aldrig trätt i kraft.[12] Haagkonventionen av den 5 oktober 1961 rörande lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden har ratificerats av 16 medlemsstater. Övriga medlemsstater bör ratificera konventionen i gemenskapens intresse.

Alla samråd och undersökningar har visat på omfattningen av de problem som den här förordningen ska råda bot på.

3.3. Proportionalitetsprincipen och val av instrument

Förslaget går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen. Förslaget harmoniserar varken arvsrätten eller medlemsstaternas sakrättsliga bestämmelser. Förslaget påverkar inte heller medlemsstaternas bestämmelser om arvsskatt. Internationella arv kan därför fortfarande stöta på inkonsekvenser i de nationella skatterättsliga bestämmelserna, som kan resultera i dubbelbeskattning eller diskriminering. Kommissionen har för avsikt att lägga fram ett meddelande om dessa frågor under 2010.

Behovet av rättssäkerhet och förutsebarhet innebär att reglerna bör vara tydliga och enhetliga, vilket bäst uppnås med en förordning. Att ge medlemsstaterna tolkningsutrymme i genomförandet av bestämmelserna skulle strida mot detta mål.

4. Kommentarer till artiklarna

4.1. Kapitel I: Tillämpningsområde och definitioner

Artikel 1

Begreppet ”arv” bör ges en självständig tolkning och bör anses omfatta alla arvsrättsliga aspekter, i synnerhet arvsordning, boutredning och skifte.

Undantaget avseende rättigheter och tillgångar som skapats respektive överlåtits på annat sätt än genom arv innebär att inte bara sådant gemensamt ägande som förekommer i det brittiska common law-systemet utan även alla former av ”civilrättsliga” gåvor.

Att ett undantag för arvstruster föreskrivs hindrar inte tillämpningen av den lag som är tillämplig på arvet enligt den här förordningen.

Enligt led j är förordningen tillämplig på sakrättsliga fång av kvarlåtenskap vid arv, men däremot inte på rättighetens innehåll. Förordningen påverkar alltså inte de eventuella begränsningar medlemsstaterna kan ha ställt upp på tillåtna sakrättsliga fång (numerus klausus), egendomens eller rättighetens natur eller innehavarens förfoganderätt. I princip är det alltså inte möjligt att införa sakrättsliga fång som är okända i lagen för den medlemsstat där egendomen är belägen. De arvsrättsliga bestämmelserna får alltså inte leda till att man kräver att den medlemsstat där egendomen är belägen ska tillämpa en uppdelning eller en

[12] Haagkonventionen av den 1 augusti 1989 om tillämplig lag för arv vid dödsfall [ej översatt till svenska].

sakrättslig bestämmelse som är okänd i det landets lag. Nyttjanderätt kan till exempel inte införas i en medlemsstat som inte erkänner denna typ av rättighet. Detta ska däremot inte hindra att arvet leder till en sakrättslig överföring som erkänns i den medlemsstat där egendomen är belägen.

Förordningen omfattar inte heller bestämmelser om hur sakrätter kungörs, (t.ex. i fordonsregistret) och inte heller vilka verkningar en registrering eller utebliven registrering i detta register ska ha.

Artikel 2

Domstol: För det mesta skiftas arv utan bistånd av domstol. Begreppet domstol används i den här förordningen i bred bemärkelse och omfattar också andra myndighetsutövare som har liknande funktioner till exempel på grund av delegering, såsom notarie eller registrator.

4.2 Kapitel II: Behörighet

Artikel 4

Det finns stora skillnader mellan medlemsstaternas bestämmelser om rättslig behörighet i arvsrättsliga ärenden. Det kan leda till positiva behörighetskonflikter, där flera medlemsstaters domstolar förklarar sig behöriga eller till negativa behörighetskonflikter, där ingen domstol anser sig behörig. För att bespara allmänheten dessa problem behövs en enhetlig regel. I många medlemsstater tillkommer behörigheten domstolen på den ort där den avlidne senast hade sin hemvist. Ofta finns också den avlidnes kvarlåtenskap på samma ort. Dessa domstolar bör vara behöriga att behandla alla arvsrättsliga frågor, oavsett om det är frågan om frivillig rättsvård eller om domstolsprövning.

Artikel 5

Överföring till en domstol som är bättre lämpad att pröva målet bör inte ske automatiskt om den avlidne själv valt lagstiftningen i en annan medlemsstat. Den behöriga domstolen bör bland annat beakta den avlidnes yttersta vilja, arvingarna, testamentstagarna, fordringsägare och deras hemvist. Bestämmelsen ska framför allt göra det möjligt att hitta en välbalanserad lösning när den avlidne sedan en kort tid tillbaka bott i en annan medlemsstat än den där han eller hon var medborgare, medan familjen stannat kvar i ursprungslandet.

Artikel 6

Denna bestämmelse ska garantera arvingar och fordringsägare från EU möjlighet till rättslig prövning när den avlidne haft sin hemvist i ett land utanför EU men har nära anknytning till någon av medlemsstaterna på grund av att kvarlåtenskap befinner sig där.

Artikel 9

Arvsrättens nära koppling till sakrätten förutsätter att domstolarna i den medlemsstat där kvarlåtenskap befinner sig undantagsvis bör vara behöriga när lagen i det landet kräver domstolsingripande. Behörigheten är dock strikt begränsad till de sakrättsliga aspekterna på överlåtelsen.

4.3 Kapitel III: Tillämplig lag

Artikel 16

Ett enhetligt system

Under remissen betonades nackdelarna med ett uppdelat system, inom vilket arv av lös egendom regleras enligt lagen på den avlidnes hemvist medan arv av fast egendom styrs av lagen i det land där kvarlåtenskapen är belägen. Då splittras ju kvarlåtenskapen i olika delar som var och en omfattas av olika lagar med olika bestämmelser om arvingar, arvslotter, fördelning och arvskifte. Eftersom förordningen behållit lösningen med ett enhetligt system kan arvet därmed regleras enligt ett enda rättssystem, vilket förebygger komplikationer. Ett enhetligt system ger också testator möjligheter att planera fördelningen av sin kvarlåtenskap mellan arvingarna på ett rättvist sätt, oavsett var egendomen är belägen.

Anknytande faktor: den avlidnes senast kända hemvist

Förordningen tillämpar hemvistprincipen framför medborgarskap eftersom principen sammanfaller med den avlidnes intressecentrum och ofta även med den plats där merparten av kvarlåtenskapen befinner sig. Denna anknytning är bättre för integrationen i den medlemsstat där man är stadigvarande bosatt och undviker diskriminering av personer som har sin hemvist i landet utan att för den skull vara medborgare där. Hemvistprincipen tillämpas därför i många medlemsstaters lagvalsbestämmelser och i all modern lagstiftning, däribland konventionen.

Artikel 17

Alla medlemsstaters rättssystem innehåller bestämmelser som ska skydda de anhörigas utkomst, huvudsakligen laglottsbestämmelser. En testator som är medborgare i en medlemsstat som tillåter oåterkalleliga donationer under livstiden kan bekräfta giltigheten av donationen genom att aktivt välja det egna landets lag som tillämplig på arvet. Ett centralt mål för förordningen är att se till att sådana bestämmelser följs. Eftersom testator får välja vilken lag som ska vara tillämplig var det nödvändigt att finna en lämplig balans å ena sidan mellan de fördelar detta för med sig, såsom ökad rättssäkerhet och enklare arvsplanering, samt å andra sidan skyddet av de anhörigas legitima intressen, framför allt efterlevande makar och barn. Därför får testator enligt förordningen endast välja lagen i det land där han eller hon är medborgare, samtidigt som man ska ta hänsyn till den allmänna bestämmelsen om att tillämplig lag är lagen i det land där han eller hon har sin hemvist. Därmed kan testator som utnyttjat möjligheten till fri rörlighet inom EU bevara sina kulturella band med ursprungslandet i samband med arvsöverlåtelsen. Denna lösning har också fått Europaparlamentets stöd.

Uteslutande av andra valmöjligheter: I förordningen avvisas möjligheten att välja samma lag som gäller för makarnas förmögenhetsrättsliga förhållanden som tillämplig lag på *arvskiftet*. I annat fall hade bestämmelsen, liksom för makars förmögenhetsrättsliga förhållanden, tillåtit större handlingsutrymme och fler valmöjligheter i fråga om tillämplig lag. Detta skulle stå i strid med de ovan angivna målen.

Artikel 18

Det bör fastställas bestämmelser om vilken lag som ska tillämpas på arvsavtal och gemensamma testamenten som används i vissa medlemsstater för att till exempel reglera överlåtelse av ett företag eller ge efterlevande make eller maka möjlighet att förfoga över den gemensamma kvarlåtenskapen.

Artikel 21

Syftet med den här artikeln är bland annat att ta hänsyn till särdragen i rättssystem som bygger på common law-principen, t.ex. Storbritannien, där arvingar inte direkt kan åberopa sina rättigheter i dödsboet, som istället förvaltas av en god man som utses och kontrolleras av en domare.

Artikel 22

På grund av särskilda syften i ekonomiskt, familjerättsligt eller socialt hänseende är vissa typer av fast egendom, företag eller andra kategorier av tillgångar underställda särskilda arvsrättsliga bestämmelser i de medlemsstater där egendomen är belägen. Dessa bestämmelser bör respekteras. Särskilda bestämmelser gäller till exempel familjedrivna jordbruksföretag. Undantaget bör tolkas snävt för att inte förordningens allmänna målsättning ska förfelas. Undantaget ska i synnerhet inte tillämpas på system med uppdelning av kvarlåtenskapen eller laglotter.

Artikel 27

Tillämpningen av undantaget avseende rättsordningen (ordre public) bör tillämpas mycket restriktivt. Endast det faktum att skillnader förekommer mellan de lagar som avser att skydda de anhörigas legitima intressen är därför inget skäl till att tillämpa undantaget, eftersom detta skulle strida mot syftet med förordningen, nämligen att en enda lagstiftning ska tillämpas på hela kvarlåtenskapen

4.4 Kapitel IV: Erkännande och verkställighet

Bestämmelserna i detta kapitel har inspirerats av motsvarande bestämmelser i förordning (EG) nr 44/2001. Ömsesidigt erkännande av alla beslut och rättsliga transaktioner krävs för att konkret genomföra principen om ömsesidigt erkännande i arvsrättsliga frågor, vilken bygger på ömsesidigt förtroende. Skälen för att vägra erkännande har därför reducerats till ett absolut minimum.

4.5 Kapitel V: Officiella handlingar

Eftersom officiella handlingar är av stor praktisk vikt i arvsfrågor bör den här förordningen se till att de erkänns och kan cirkulera fritt. Detta erkännande innebär att sådana handlingar är att jämställa med nationella officiella handlingar eller liknande dokument i ursprungslandet när det gäller i vilken mån de kan anses styrka innehållet i den registrerade handlingen och de förhållanden den avser. Sådana handlingar ska vidare presumeras giltiga och ska vara verkställbara inom de gränser som anges i den här förordningen.

4.6 Kapitel VI: Europeiskt arvsintyg

För att göra det möjligt att snabbt skifta internationell kvarlåtenskap införs i den här förordningen ett europeiskt arvsintyg. För att intyget ska kunna användas inom hela EU bör ett enhetligt formulär upprättas för intyget, och den myndighet utses som ska ha internationell kompetens att utfärda intyget. För att inte strida mot behörigheten i sak bör intyget utfärdas av samma domstol som är behörig i fråga om själva arvet.

Intyget ersätter inte de intyg eller certifikat som finns i vissa medlemsstater. Den behöriga medlemsstatens myndighet ska alltså kontrollera arvtagarna, boutredningsmän och testamentsexekutorer enligt nationell rätt.

2009/0157 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 61 c och artikel 67.5 andra strecksatsen,

med beaktande av kommissionens förslag[13],

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[14],

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Gemenskapen har satt som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. I syfte att gradvis upprätta ett sådant område bör gemenskapen besluta om åtgärder rörande civilrättsligt samarbete med gränsöverskridande följder i den mån de behövs för att den inre marknaden ska fungera väl.

(2) Enligt artikel 65 b i fördraget ska dessa åtgärder omfatta främjande av förenligheten mellan tillämpliga bestämmelser i medlemsstaterna om lagkonflikter och om domstolars behörighet.

(3) Europeiska rådet uttryckte vid sitt möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 sitt stöd för principen om ömsesidigt erkännande av domar och andra avgöranden av rättsliga myndigheter och såg detta som en hörnsten i det rättsliga samarbetet på det civilrättsliga området samt uppmanade rådet och kommissionen att anta ett åtgärdsprogram för att genomföra den principen.

(4) Den 30 november 2000 antog rådet ett förslag till åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar på privaträttens område[15]. I programmet identifieras åtgärder som rör harmonisering av lagvalsregler, däribland åtgärder som underlättar ömsesidigt erkännande av domar. I programmet föreskrivs att man utarbetar en rättsakt om arv och testamente, ett område som bland annat undantas

---

13 EUT C […], […], s. […].
14 EUT C […], […], s. […].
15 EUT C 12, 15.1.2001, s. 1.

i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område.[16]

(5) Vid sitt möte i Bryssel den 4–5 november 2004 antog Europeiska rådet ett nytt program: ”Haagprogrammet: Stärkt frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen”[17]. Programmet framhåller behovet av att senast 2011 anta en rättsakt om arvsrätten, som bland annat ska omfatta lagvalsregler, behörig rättsinstans, ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar på området, ett europeiskt certifikat om arv och en mekanism som möjliggör exakt kännedom om förekomst av testamenten från personer bosatta i Europeiska unionen.

(6) Det är nödvändigt att underlätta för den inre marknaden att fungera väl genom att avskaffa hindren för fri rörlighet för de personer som för närvarande har svårigheter att hävda sina rättigheter till internationell kvarlåtenskap. I det europeiska området för rättvisa bör medborgarna kunna ordna upp sina arvsrättsliga förhållanden i förväg. Det är också viktigt att på ett effektivt sätt skydda rättigheterna för arvingar, testamentstagare, andra släktingar till den avlidne och övriga dödsbodelägare.

(7) För att uppnå dessa mål sammanförs i den föreliggande förordningen bestämmelserna om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar på området samt om införande av ett europeiskt arvsintyg.

(8) Den här förordningen bör vara tillämplig på alla civilrättsliga frågor som kan uppstå i samband med arv vid dödsfall, det vill säga alla former av överlåtelse av kvarlåtenskap, oavsett om det rör sig om ett förordnande enligt testamente eller ett arvsavtal eller om den legala arvsordningen vid dödsfall.

(9) Giltigheten och verkan av donationer regleras i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I).[18] Liksom andra fång som uppkommit eller överlåtits på annat sätt än genom arv ingår dessa därför inte i den här förordningens tillämpningsområde. Den arvsrättsliga lagstiftning som är tillämplig enligt den här förordningen ska avgöra om donationer eller andra förordnanden som gjorts under livstiden och som fått omedelbara sakrättsliga verkningar måste återföras, eller om de ska leda till nedsättning av arvslotten eller till att beräkningen av arvet enligt de arvsrättsliga bestämmelserna ska göras med hänsyn till tidigare donationer.

(10) Den här förordningen reglerar sakrättsliga fång av materiell eller immateriell egendom enligt den lag som är tillämplig på arvet, medan det är medlemsstaternas nationella rätt som reglerar eventuella begränsande förteckningar över vilka sakrättsliga fång som är tillåtna enligt landets lag (numerus klausus) vilka i regel styrs av lagen där egendomen är belägen (lex rei sitae). Förordningen reglerar inte heller hur förvärven kungörs, i synnerhet inte hur fastighetsregistret fungerar och vilka rättsverkningar en registrering eller utebliven registrering i detta register får, eftersom detta regleras i nationell rätt.

(11) Med hänsyn till att medlemsstaterna har olika sätt att skifta arv används begreppet behörig domstol i den här förordningen i bred bemärkelse och bör tolkas så att det

---

16 EGT L 12, 16.1.2001, s. 1.
17 EUT C 53, 3.3.2005, s. 1.
18 EUT L 177, 4.7.2008, s. 6.

omfattar också andra myndighetsutövare som har liknande funktioner t.ex. på grund av delegering.

(12) Med hänsyn till EU-medborgarnas ökande rörlighet och för att främja en god rättstillämpning i EU samt för att säkra den faktiska anknytningen mellan arvet och den medlemsstat som är behörig, bör det i den här förordningen anges att domstolarna i den medlemsstat där den avlidne hade sin senaste hemvist ska vara behöriga att skifta hela arvet. Av samma skäl bör denna förordning medge att den behöriga domstolen i undantagsfall och på vissa villkor överför saken till en domstol i den medlemsstat där den avlidne var medborgare, om denna är bättre lämpad att pröva målet.

(13) För att främja det ömsesidiga erkännandet bör inga hänvisningar längre göras till nationella behörighetsregler. I denna förordning bör det därför regleras i vilka fall en domstol i en medlemsstat kan ha subsidiär behörighet.

(14) För att underlätta för arvtagare och testamentstagare som lever i en annan medlemsstat än den vars domstolar är behöriga, bör den här förordningen tillåta att de avger förklaring om att vilja överta tillgångar och skulder i dödsbo eller om arvsavstående enligt lagen i det land där de har sin hemvist, i förekommande fall inför domstol.

(15) Eftersom arvsrättsliga och sakrättsliga förhållanden är så nära knutna till varandra bör förordningen föreskriva att den medlemsstat där kvarlåtenskapen befinner sig undantagsvis bör vara behörig, om lagen i den staten kräver domstolsingripande eller om sakrättsliga åtgärder måste vidtas för att överlåta kvarlåtenskapen och registrera detta i fastighetsregister.

(16) För att rättsväsendet ska fungera väl bör man undvika att inbördes oförenliga avgöranden fattas i olika medlemsstater. Den här förordningen bör därför innehålla allmänna förfaranderegler som bygger på förordning (EG) nr 44/2001.

(17) För att allmänheten ska kunna utnyttja den inre marknadens fördelar utan att äventyra rättssäkerheten bör den här förordningen ge dem möjlighet att förutse vilken lag som ska tillämpas på deras kvarlåtenskap. Harmoniserade lagvalsbestämmelser bör införas för att inte inbördes oförenliga beslut ska fattas i olika medlemsstater. Huvudregeln bör vara att avlåtandet ska regleras av en förutsebar lag med nära anknytning till arvlåtarens situation. Rättssäkerheten kräver att lagen omfattar hela kvarlåtenskapen, oavsett dess karaktär eller belägenhet, för att undvika svårigheter som beror på att kvarlåtenskapen splittras.

(18) Den här förordningen bör öka medborgarnas möjligheter att i förväg ordna upp sina arvsrättsliga förhållanden genom att ge dem möjlighet att välja tillämplig lag. Valmöjligheten bör utövas inom klara och tydliga ramar för att skydda arvtagares och testamentstagares legitima intressen.

(19) De formella giltighetskrav som ställs på testamentariska förordnanden ingår inte i förordningens tillämpningsområde. Detta regleras istället i Haagkonventionen av den 5 oktober 1961 rörande lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden, avseende de medlemsstater som ratificerat den konventionen.

(20) För att underlätta erkännandet av arv i andra medlemsstater bör bestämmelserna om lagvalskonflikter främja arvsavtal genom att tillåta alternativa anknytningskriterier. Legitima anspråk från tredje man bör skyddas.

(21) I den mån detta är förenligt med förordningens allmänna målsättning och för att underlätta överlåtelsen av en sakrätt i samband med arv, bör den här förordningen inte hindra tillämpningen av sådana tvingande bestämmelser i det land där egendomen är belägen som finns upptagna på en uttömmande förteckning.

(22) På grund av särskilda syften i ekonomiskt, familjerättsligt eller socialt hänseende är vissa typer av fast egendom, företag eller andra kategorier av tillgångar underställda särskilda arvsrättsliga bestämmelser i de medlemsstater där egendomen är belägen. Den här förordningen bör ta hänsyn till sådana särskilda bestämmelser. Detta undantag från tillämpningen av de arvsrättsliga bestämmelserna bör dock tolkas snävt för att inte förordningens allmänna målsättning ska förfelas. Undantaget ska i synnerhet inte tillämpas på lagvalsbestämmelser som medför att den fasta egendomen ska bedömas enligt andra bestämmelser än lös egendom eller laglotterna.

(23) Skillnader i nationell lagstiftning om statens rätt till arv där arvinge saknas eller om behandlingen av situationer där det inte går att fastställa vem som avlidit först kan leda till motstridiga resultat eller till situationer som inte går att lösa. Den här förordningen bör åstadkomma samstämmighet i fråga om medlemsstaternas materiella rätt.

(24) Av hänsyn till allmänintresset bör domstolarna i medlemsstaterna i undantagsfall ha rätt att avstå från att tillämpa utländsk lag i ett visst mål om det uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen i domstolslandet (ordre public). Domstolarna bör dock inte få åberopa detta undantag för att förhindra att en annan medlemsstats lagstiftning tillämpas eller för att vägra erkänna eller verkställa en dom, officiell handling, rättslig transaktion eller europeiskt arvsintyg med ursprung i en annan medlemsstat om denna vägran strider mot Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet artikel 21 i denna, som förbjuder all diskriminering.

(25) Eftersom förordningens allmänna målsättning är att åstadkomma ömsesidigt erkännande av arvsrättsliga avgöranden från andra medlemsstater bör förordningen innehålla bestämmelser om erkännande och verkställighet av domar som bygger på förordning (EG) nr 44/2001 och som i förekommande fall anpassats till det ämnesområde som är föremål för förordningen.

(26) Med hänsyn till medlemsstaternas olika sätt att hantera arvsrättsliga frågor bör den här förordningen säkerställa ömsesidigt erkännande och verkställighet av officiella handlingar. Men officiella handlingar är med avseende på verkställigheten dock inte att jämställa med domar. Ömsesidigt erkännande av officiella handlingar innebär att sådana handlingar ska anses styrka innehållet och ha samma verkningar som liknande dokument i ursprungslandet, och ska presumeras vara giltiga om de inte bestrids. Giltigheten kan bestridas vid domstol i det land som upprättat den officiella handlingen, enligt de förfaranden som fastställs i det landets lag.

(27) För att arvskiften som omfattar flera länder ska kunna göras snabbt, billigt och effektivt inom EU bör arvingar, testamentstagare, testamentsexekutor eller boutredningsmän i otvistiga fall enkelt kunna bevisa sin ställning i de medlemsstater där kvarlåtenskapen finns. För att underlätta den fria rörligheten inom EU av sådana

bevis införs i den här förordningen ett enhetligt formulär för ett europeiskt arvsintyg och samtidigt fastställs vem som ska vara behörig att utfärda sådana intyg. Med hänsyn till subsidiaritetsprincipen bör intyget inte ersätta medlemsstaternas interna förfaranden. I förordningen bör förhållandet till sådana förfaranden fastställas.

(28) Medlemsstaternas internationella åtaganden innebär att denna förordning inte bör påverka internationella konventioner som en eller flera medlemsstater var anslutna till vid den tidpunkt då denna förordning antas. Förordningens allmänna målsättning kräver dock att förordningen, mellan medlemsstaterna, har företräde framför konventionerna.

(29) För att underlätta tillämpningen av förordningen bör medlemsstaterna åläggas att lämna vissa upplysningar om sina arvsrättsliga bestämmelser, inom ramen för det europeiska rättsliga nätverk på privaträttens område som inrättades genom rådets beslut 2001/470/EG av den 28 maj 2001[19].

(30) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna förordning bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som ska tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter[20].

(31) Kommissionen bör bemyndigas att anta ändringar av formulären i denna förordning i enlighet med förfarandet i artikel 3 i beslut 1999/468/EG.

(32) Om begreppet medborgarskap används för att fastställa vilken lag som är tillämplig bör hänsyn tas till att vissa medlemsstater, vars rättssystem bygger på common law, använder begreppet domicil och inte medborgarskap som jämbördigt anknytningskriterium i arvsrättsliga sammanhang.

(33) Eftersom målen för denna förordning, dvs. fri rörlighet för personer, möjligheten för europeiska medborgare att i förväg ordna upp sina internationella arvsförhållanden, skydd för arvingars, testamentstagares, övriga anhöriga eller dödsbodelägare, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av förordningens omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(34) Denna förordning överensstämmer med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns framför allt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt artikel 21 i denna, som förbjuder all diskriminering på grund av kön, ras, hudfärg, etniskt eller socialt ursprung, genetiska särdrag, språk, religion eller övertygelse, politisk eller annan åskådning, tillhörighet till nationell minoritet, förmögenhet, börd, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning. Medlemsstaternas domstolar ska tillämpa denna förordning med respekt för dessa rättigheter och principer.

(35) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om upprättandet av

---

[19] EGT L 174, 27.6.2001, s. 25.
[20] EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

Europeiska gemenskapen, har [Förenade kungariket och Irland meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning]/[utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i protokollet ska Förenade kungariket och Irland inte delta i antagandet av denna förordning, som därför inte är bindande för eller tillämplig på dem].

(36) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i det protokoll om Danmarks ställning som är fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning och är därför inte bundet av den och omfattas inte av dess tillämpning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Kapitel I

Tillämpningsområde och definitioner

Artikel 1
Tillämpningsområde

1. Den här förordningen är tillämplig på arv vid dödsfall. Den ska inte tillämpas på skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor.

2. I denna förordning avses med *medlemsstat* samtliga medlemsstater, med undantag av Danmark [, Förenade kungariket och Irland].

3. Denna förordning är inte tillämplig på

   a) fysiska personers ställning samt familjeförhållanden och förbindelser med liknande verkningar,

   b) fysiska personers rättsliga handlingsförmåga, med undantag för vad som sägs i artikel 19.2 led c och d.

   c) frågor som rör fysiska personers försvinnande, frånvaro och dödförklaring,

   d) makars förmögenhetsförhållanden samt förmögenhetsrättsliga frågor i äktenskapsliknande förhållanden,

   e) underhållsskyldighet,

   f) rättigheter och tillgångar som uppkommit eller överlåtits på annat sätt än efter arv vid dödsfall, t.ex. donationer, gemensam egendom som får överlåtas till efterlevande, pensionssparande, försäkringsavtal och liknande, med förbehåll för det som sägs i artikel 19.2 j,

   g) bolagsrättsliga frågor, såsom klausuler i stiftelseurkunder eller stadgar för företag, sammanslutningar och juridiska personer som fastställer hur det ska förfaras med medlemmarnas andelar vid dödsfall,

h) upplösning, avförande eller sammanslagning av företag, associationer eller juridiska personer,

i) upprättande, funktion och upplösande av truster,

j) frågor som rör sakrätters natur och offentliggörandet av dessa sakrätter.

Artikel 2
Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

a) *arv vid dödsfall*: överlåtelse av egendom efter dödsfall, oavsett om det rör sig om en frivillig överlåtelse genom testamente eller arvsavtal eller om en i lag reglerad överlåtelse av kvarlåtenskap.

b) *domstol*: varje rättslig instans eller varje annan behörig myndighet i medlemsstaterna som har liknande funktioner i samband med arv. Med domstolar likställs även andra myndigheter som enligt delegation bemyndigats att utöva befogenheter inom områden som enligt denna förordning omfattas av domstolarnas behörighet.

c) *arvsavtal*: ett avtal som med eller utan motprestation beviljar, ändrar eller undandrar en eller flera parter i avtalet rättigheter till ett framtida arv.

d) *gemensamma testamenten*: testamenten som upprättas av två eller flera personer i samma handling, antingen till förmån för en tredje man eller till förmån för varandra.

e) *ursprungsmedlemsstat*: den medlemsstat där domen har meddelats, förlikningen inför domstolen har godkänts eller ingåtts och den officiella handlingen har fastställts.

f) *anmodad medlemsstat*: den medlemsstat där verkställighet av domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen begärs.

g) *dom*: varje arvsrättsligt avgörande som har meddelats av en domstol i en medlemsstat oavsett dess rubricering, såsom dom, beslut eller förordnande om verkställighet, liksom domstolstjänstemans beslut i fråga om rättegångskostnader.

h) *officiell handling*: en handling som har upprättats eller registrerats som en officiell handling och vars äkthet

– avser handlingens underskrift och innehåll, och

– har bestyrkts av en offentlig myndighet eller annan behörig myndighet i den medlemsstat där den har upprättats eller registrerats.

i) *europeiskt arvsintyg*: ett intyg som utfärdas av behörig domstol i enlighet med kapitel VI i den här förordningen.

Kapitel II

Behörighet

Artikel 3
Domstolar

Bestämmelserna i detta kapitel är tillämpliga på alla domstolar i medlemsstaterna, men är tillämpliga på andra myndigheter endast *mutatis mutandis*.

Artikel 4
Allmän behörighet

Om inte annat sägs i denna förordning ska domstolarna i den medlemsstat där den avlidne hade sin hemvist vid dödsfallet vara behöriga att ta upp frågor om arv.

Artikel 5
Överföring till en domstol som är bättre lämpad att pröva målet

1. När den avlidne i enlighet med artikel 17 utnyttjat möjligheten att välja vilken medlemsstats rättsordning som ska tillämpas på arvskiftet får den domstol vid vilken saken anhängiggörs enligt artikel 4, på begäran av någon av parterna och om den anser den domstol vars rättsordning valts bättre lämpad att pröva saken, låta handläggningen av målet vila och uppmana parterna att vända sig till den andra medlemsstatens domstolar.

2. Den domstol som enligt artikel 4 är behörig ska sätta ut en frist inom vilken ärendet i enlighet med punkt 1 måste ha anhängiggjorts vid domstol i den medlemsstat vars rättsordning valts. Om talan inte har väckts inom denna tid ska den domstol vid vilken talan väckts fortsätta att utöva behörighet.

3. Domstolarna i den medlemsstat vars rättsordning valts ska förklara sig behöriga att pröva ärendet inom högst åtta veckor från den dag ärendet anhängiggjorts hos den i enlighet med punkt 2. I så fall ska den domstol vid vilken talan först har väckts snarast förklara sig icke behörig. I annat fall ska den domstol vid vilken talan först har väckts fortsätta att utöva behörighet.

Artikel 6
Restkompetens

När den avlidne vid dödsfallet hade sin sedvanliga hemvist i något land som inte är medlemsstat i EU ska den medlemsstat på vars territorium egendomen befinner sig ändå vara behörig om

a) den under de fem åren innan ärandet anhängiggjordes vid domstolen hade sin tidigare hemvist i medlemsstaten eller i annat fall,

b) den avlidne var medborgare i medlemsstaten vid dödsfallet, eller i annat fall,

c) arvtagaren eller testamentstagaren har sin hemvist i medlemsstaten, eller i annat fall,

d) ansökan avser enbart denna egendom.

Artikel 7
Genkäromål

Den domstol vid vilken ärendet anhängiggjorts enligt artikel 4, 5 eller 6 är även behörig att pröva genkäromål i den mån dessa omfattas av den föreliggande förordningens tillämpningsområde.

Artikel 8
Behörighet avseende arvinges förklaring om att vilja överta tillgångar och skulder i dödsbo eller avseende arvsavstående

Domstolarna i den medlemsstat där arvingen eller testamentstagaren har sin hemvist ska även vara behöriga att motta förklaringar om viljan att överta tillgångar och skulder i dödsbo eller avseende arvsavstående eller övriga förklaringar som ska begränsa arvingens eller testamentstagarens ansvar, när sådana förklaringar måste avges inför domstol.

Artikel 9
Behörighet för domstolar på den ort där kvarlåtenskapen är belägen

När lagen i den medlemsstat där kvarlåtenskapen är belägen kräver domstolsingripande för att vidta sakrättsliga åtgärder för att kunna överlåta kvarlåtenskapen eller låta registrera eller överföra äganderätten till den i offentliga register, bör domstolarna i det landet vara behöriga att vidta sådana åtgärder.

Artikel 10
Väckande av talan vid domstol

Vid tillämpningen av detta kapitel ska talan anses ha väckts vid en domstol

a) när stämningsansökan eller motsvarande handling har ingivits till domstolen, förutsatt att käranden därefter inte har underlåtit att vidta de åtgärder som krävs för att få delgivningen med svaranden verkställd, eller

b) om delgivning av handlingen ska ske innan handlingen ges in till domstolen, när den tas emot av den myndighet som är ansvarig för delgivning, förutsatt att käranden därefter inte har underlåtit att vidta de åtgärder som krävs för att få handlingen ingiven till domstolen.

Artikel 11
Prövning av behörighetsfrågan

Om talan som väcks vid en domstol i en medlemsstat avser ett fall som domstolen inte är behörig att ta upp enligt denna förordning ska domstolen självmant förklara sig obehörig.

Artikel 12
Prövning av frågan om målet kan tas upp

1. Om en svarande som har hemvist i en annan stat än den medlemsstat där talan väcktes inte går i svaromål, ska den behöriga domstolen förklara målet vilande till dess att det har klarlagts att svaranden har haft möjlighet att ta del av stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräcklig tid för att kunna förbereda sitt svaromål, eller att alla nödvändiga åtgärder i detta syfte har vidtagits.

2. I stället för bestämmelserna i punkt 1 i denna artikel ska artikel 19 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur[21] gälla, om stämningsansökan eller en motsvarande handling ska översändas från en medlemsstat till en annan i enlighet med den förordningen.

3. När bestämmelserna i förordning (EG) nr 1393/2007 inte är tillämpliga, ska artikel 15 i Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur gälla, om stämningsansökan eller en motsvarande handling ska översändas till utlandet i enlighet med den konventionen.

Artikel 13
Litispendens

1. Om talan väcks vid domstolar i olika medlemsstater rörande samma sak och målen gäller samma parter, ska varje domstol utom den vid vilken talan först väcktes självmant låta handläggningen av målet vila till dess att det har fastställts att den domstol vid vilken talan först väckts är behörig.

2. När det har fastställts att den domstol vid vilken talan först väcktes är behörig, ska övriga domstolar självmant avvisa talan till förmån för den domstolen.

Artikel 14
Mål som har samband med varandra

1. Om käromål som har samband med varandra prövas vid domstolar i olika medlemsstater, får varje domstol utom den vid vilken talan först väcktes låta handläggningen av målet vila.

---

[21] EUT L 324, 10.12.2007, s. 79.

2. Om dessa mål prövas i första instans får varje domstol, utom den vid vilken talan först väcktes, också avvisa talan på begäran av en av parterna, om den domstol vid vilken talan först väcktes är behörig att pröva de berörda käromålen och dess lag tillåter förening av dessa.

3. Vid tillämpningen av denna artikel ska käromål anses ha samband med varandra om de är så förenade att en gemensam handläggning och dom är påkallad för att undvika att oförenliga domar meddelas som en följd av att käromålen prövas i olika rättegångar.

Artikel 15
Interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder

Interimistiska åtgärder eller säkerhetsåtgärder, som kan vidtas enligt lagen i en medlemsstat, får begäras hos domstolarna i den staten, även om en domstol i en annan medlemsstat är behörig att pröva målet i sak enligt denna förordning.

Kapitel III

Tillämplig lag

Artikel 16
Allmän regel

Om inte annat sägs i denna förordning ska den tillämpliga lagen på arvet vara lagen i den stat där den avlidne hade sin hemvist vid dödsfallet.

Artikel 17
Valfrihet

1. Det är tillåtet att välja att låta arvsrätten styras av lagen i den stat där man är medborgare.

2. För att lagvalsklausulen ska vara giltig måste den uttryckligen anges i ett förordnande om kvarlåtenskap.

3. Det är den valda lagens regler som ska reglera erkännandet av valet och dess materiella giltighet.

4. För ändring eller återkallande av en lagvalsklausul ställs samma formella giltighetskrav som på ändringar eller på återkallande av testamentariska förordnanden.

Artikel 18
Arvsavtal

1. Avtal om kvarlåtenskap styrs av den lag som enligt den här förordningen skulle vara tillämplig på kvarlåtenskapen den dag avtalet ingicks. Om arvsavtalet är ogiltigt enligt den lagen ska avtalet ändå godtas om det är gällande enligt den lag som enligt den här förordningen är tillämplig på kvarlåtenskapen den dag dödsfallet inträffar. I sådana fall ska arvsavtalet styras av den sistnämnda lagen.

2. Arvsavtal om flera personers kvarlåtenskap är materiellt giltiga bara om de tillåts i den lag som enligt artikel 16 är tillämplig på en av personernas kvarlåtenskap, om dödsfallet inträffar den dag arvsavtalet ingås. Om arvsavtalet är giltigt enligt den lag som är tillämplig på en av personernas kvarlåtenskap ska denna lag tillämpas. Om arvsavtalet är giltigt enligt den lag som är tillämplig på flera av personernas kvarlåtenskap ska avtalet styras av den lag till vilken det har närmast anknytning.

3. Parterna får förordna om att avtalet ska styras av den lag som en eller flera av arvlåtarna får välja enligt artikel 17.

4. Den tillämpliga lagen enligt den här artikeln ska inte inskränka rättigheterna för sådana personer som inte är parter i avtalet men som, enligt den lag som valts enligt artiklarna 16 eller 17, har rätt till laglott eller andra rättigheter som arvlåtaren inte kan avtala bort.

Artikel 19
Den tillämpliga lagens räckvidd

1. Den lag som avses i kapitel III ska styra hela arvet, från dödsfallet till dess att arvet slutligt överlåtits på rättshavarna.

2. Lagen ska bland annat reglera

   a) orsak, tidpunkt och plats för arvet,

   b) kallelse på arvingar och testamentstagare, efterlevande make eller makas rättigheter, fastställandet av vars och ens arvslotter, deras åligganden enligt den avlidnes sista vilja samt övrig rätt till dödsboet,

   c) arvlåtarens kapacitet,

   d) särskilda skäl till inskränkt rättshandlingsförmåga i fråga om accept av arv,

   e) arvlöshetsförklaring och förlust av arv på grund av brottslig handling gentemot arvlåtaren,

   f) överlåtelse av de tillgångar och rättigheter som utgör kvarlåtenskapen på arvtagare och testamentstagare, däribland villkor och rättsverkningar av arvinges förklaring om att vilja överta tillgångar och skulder i dödsbo eller av arvsavstående avseende arv eller testamente,

g) arvtagares, testamentsexekutorers och boutredningsmäns rätt att förfoga över dödsboets tillgångar, bland annat för försäljning av tillgångar eller betalning av skulder,

h) ansvar för dödsboets skulder,

i) vilken del av kvarlåtenskapen arvlåtaren fritt kan förfoga över genom testamente, laglott och andra inskränkningar i rätten att fritt förordna om sin kvarlåtenskap, däribland de andelar i arvet som av domstol eller annan myndighet räknas av från kvarlåtenskapen till förmån för de anhöriga,

j) återföring av donation och nedsättning eller beräkning av arvslott med hänsyn till tidigare donationer,

k) den sakliga giltigheten samt tolkning, ändring och återkallande av ett förordnande om kvarlåtenskap,

l) arvskifte.

Artikel 20

Formella giltighetskrav på arvinges förklaring om att vilja överta tillgångar och skulder i dödsbo eller för arvsavstående

Utan hinder av artikel 19 ska förklaringar om att vilja överta tillgångar och skulder i dödsbo eller arvsavstående som begränsar arvingens eller testamentstagarens ansvar vara giltiga även då de uppfyller villkoren i den stat där arvingen eller testamentstagaren har sin hemvist.

Artikel 21

Tillämpning av lagen i den stat där kvarlåtenskapen är belägen

1. Den lag som är tillämplig på arvet hindrar inte tillämpning av lagen i den stat där kvarlåtenskapen är belägen i den mån som denna lag även föreskriver andra formaliteter, utöver de formaliteter avseende accept eller avstående av arvet som föreskrivs i den lag som är tillämplig på arvet.

2. Den lag som är tillämplig på arvet hindrar inte tillämpning av lagen i den medlemsstat där kvarlåtenskapen är belägen

a) om lagen kräver att dödsboet ska förvaltas och arvskiftet verkställas av en boutredningsman eller testamentsexekutor som utses av medlemsstaten; den lag som är tillämplig på arvet styr vilka personer, däribland arvtagare, testamentstagare, testamentsexekutorer och boutredningsmän som har rätt att förvalta och skifta arvet,

b) om lagen kräver att arvsskatt ska betalas innan arvet slutligen överlåts.

Artikel 22
Särskilda arvsrättsliga bestämmelser

Den lag som ska vara tillämplig enligt den föreliggande förordningen hindrar inte att särskilda arvsrättsliga bestämmelser tillämpas på vissa typer av fast egendom, företag eller andra kategorier av tillgångar med särskilda syften i ekonomiskt, familjerättsligt eller socialt hänseende enligt lagen i den medlemsstat där egendomen är belägen, om de särskilda bestämmelserna enligt den lagen är tillämpliga oavsett vilken lag som styr arvskiftet.

Artikel 23
Samtidigt avlidna

När två eller flera personer vars kvarlåtenskap regleras i olika lagstiftningar omkommer under sådana omständigheter att det inte går att fastställa vem som gick bort först ska man, om de olika tillämpliga lagarna reglerar situationen på ett motstridigt sätt eller inte reglerar den alls, anse att ingen av de avlidna har några rättigheter i de övrigas kvarlåtenskap.

Artikel 24
Arv där arvinge saknas

När det enligt den lag som är tillämplig enligt den här förordningen saknas arvinge, testamentstagare som utsetts i ett förordnande om kvarlåtenskap eller fysiska personer inom arvsrättsgränsen övergår rätten till den kvarlåtenskap som är belägen på medlemsstatens territorium, utan hinder av den tillämpliga lagen, till medlemsstaten eller till en myndighet som anvisas enligt lagen i den medlemsstaten.

Artikel 25
Universell tillämpning

Den lag som anvisas i denna förordning ska tillämpas även om det är lagen i en icke-medlemsstat.

Artikel 26
Återförvisning

När denna förordning föreskriver att lagen i ett visst land ska tillämpas avses gällande rättsregler i det landet, med undantag för landets internationellt privaträttsliga regler.

Artikel 27
Grunderna för domstolslandets rättsordning

1. Tillämpning av en bestämmelse i den lag som anvisas i denna förordning får vägras endast om en sådan tillämpning är oförenlig med grunderna för domstolslandets rättsordning.

2. Tillämpningen av en bestämmelse i den lag som anvisas i denna förordning kan inte anses vara uppenbart oförenlig med grunderna för domstolslandets rättsordning

enbart därför att bestämmelserna om laglott skiljer sig från de som gäller i domstolslandet.

Artikel 28
Stater med mer än en rättsordning

1. Om en stat omfattar flera territoriella enheter som var och en har egna rättsregler för arv vid dödsfall, ska varje sådan enhet betraktas som ett land vid fastställandet av vilken lag som ska tillämpas enligt denna förordning.

2. En medlemsstat där olika territoriella enheter har egna arvsrättsliga bestämmelser behöver inte tillämpa denna förordning vid lagkonflikter enbart mellan lagarna i sådana enheter.

Kapitel IV

Erkännande och verkställighet

Artikel 29
Erkännande av en dom

En dom som har meddelats med stöd i denna förordning ska erkännas i de andra medlemsstaterna utan att något särskilt förfarande behöver anlitas.

Om frågan huruvida ett avgörande ska erkännas eller inte i sig är föremål för en tvist kan berörda parter, i enlighet med förfarandena i artiklarna 38–56 i förordning (EG) nr 44/2001, ansöka om att få fastställt att avgörandet ska erkännas. Om frågan huruvida en dom ska erkännas uppkommer som en prejudiciell fråga vid en domstol i en medlemsstat, får den domstolen avgöra frågan om erkännande

Artikel 30
Skäl för att vägra erkännande

En dom ska inte erkännas i följande fall:

a) Om effekten uppenbarligen strider mot medlemsstatens rättsordning (ordre public). Prövningen av ordre public ska inte tillämpas på behörighetsreglerna.

b) Om det är en tredskodom eller en annan dom som har meddelats mot en utebliven svarande och svaranden inte har delgivits stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräcklig tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål, såvida inte svaranden haft möjlighet att överklaga domen men underlåtit detta.

c) Om den är oförenlig med en dom som har meddelats i en tvist mellan samma parter i det medlemsland där domen görs gällande.

d) Om den är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en annan medlemsstat eller i en tredje stat mellan samma parter och rörande samma sak, såvida den först meddelade domen uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i den medlemsstat där domen görs gällande.

Artikel 31
Ingen omprövning i sak

En utländsk dom får aldrig omprövas i sak.

Artikel 32
Vilandeförklaring av mål

Om det vid domstol i en medlemsstat görs gällande att en dom som har meddelats i en annan medlemsstat ska erkännas, får domstolen låta handläggningen av målet vila om ändring i domen har sökts genom anlitande av ordinära rättsmedel.

Artikel 33
Domars verkställbarhet

En dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den staten ska, liksom rättsliga transaktioner, kunna verkställas i en annan medlemsstat i enlighet med artiklarna 38-56 och artikel 58 i förordning (EG) nr 44/2001.

Kapitel V

Officiella handlingar

Artikel 34
Erkännande av officiella handlingar

Officiella handlingar som har upprättats i en medlemsstat ska erkännas i övriga medlemsstater, om inte handlingarnas giltighet bestrids i enlighet med den utfärdande medlemsstatens förfaranden och om inte erkännandet står i strid med grunderna för mottagande medlemsstatens rättsordning.

Artikel 35
Officiella handlingars verkställbarhet

En handling som har upprättats eller registrerats som en officiell handling (acte authentique) och som är verkställbar i en medlemsstat ska på ansökan förklaras vara verkställbar i en annan medlemsstat i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 38–57 i förordning (EG) nr 44/2001. Den domstol vid vilken talan anhängiggjorts enligt artikel 43 eller 44 i den här förordningen får bara vägra att utfärda eller får återkalla verkställighetsförklaringar om verkställighet av den officiella handlingen uppenbarligen strider mot medlemsstatens

rättsordning (ordre public) eller om handlingens giltighet bestridits vid domstol i den medlemsstat där handlingen upprättats.

Kapitel VI

Europeiskt arvsintyg

Artikel 36
Inrättande av ett europeiskt arvsintyg

1. Den här förordningen inför ett europeiskt arvsintyg, som ska utgöra bevis för arvingar, testamentstagare, testamentsexekutorer eller boutredningsmän. Intyget ska utfärdas av den myndighet som är behörig enligt detta kapitel, i enlighet med den lag som är tillämplig på arvet enligt kapitel III i den här förordningen.

2. Det är inte obligatoriskt att använda ett europeiskt arvsintyg. Arvsintyget ersätter inte nationella förfaranden. Rättsverkningarna av det europeiska arvsintyget ska dock erkännas även i den medlemsstat vars myndigheter utfärdat det i enlighet med det föreliggande kapitlet.

Artikel 37
Behörighet att utfärda europeiskt arvsintyg

1. Intyget ska utfärdas på begäran från varje person som ska bevisa att han eller hon är arvinge, testamentstagare, testamentsexekutor eller boutredningsman.

2. Intyget ska upprättas av behörig domstol i den medlemsstat vars domstolar är behöriga i enlighet med artiklarna 4, 5 eller 6.

Artikel 38
Ansökans innehåll

1. Den som ansöker om ett arvsintyg ska på formuläret i bilaga I lämna följande upplysningar i den mån de är kända:

   a) Uppgifter om den avlidne: efternamn, samtliga förnamn, kön, civilstånd, medborgarskap, identifikationskod om möjligt, senast kända hemvist, dödsdatum och dödsort.

   b) Uppgifter om den sökande: efternamn, samtliga förnamn, kön, nationalitet, identifikationskod om möjligt, adress, uppgifter om den sökande är anhörig eller make/maka till den avlidne.

   c) De faktiska eller rättsliga omständigheter som ligger till grund för arvsrätten eller rätten att utreda boet eller verkställa fördelningen av testamente. Om den sökande känner till att det finns ett förordnande om kvarlåtenskapen ska en kopia av detta bifogas ansökan.

d) Uppgifter om huruvida den sökande träder i annan arvinges eller testamentstagares ställe. Om så är fallet ska dödsfallsintyg eller bevis om förhinder att delta i bodelningen biläggas.

e) Uppgifter om huruvida den avlidne ingått äktenskapsförord. Om så är fallet ska en kopia av äktenskapsförordet biläggas ansökan.

f) Upplysningar om eventuella bestridanden av arvsrätten som den sökande känner till.

2. Den sökande ska bevisa de lämnade uppgifternas riktighet med hjälp av officiella handlingar. Om det är omöjligt eller orimligt betungande att tillhandahålla officiella handlingar ska andra bevismedel tillåtas.

3. Den behöriga domstolen ska vidta lämpliga åtgärder för att kontrollera sanningshalten i de lämnade uppgifterna. När landets lagstiftning tillåter ska domstolen kräva att uppgifterna lämnas under ed.

Artikel 39
Delintyg

Ett delintyg får utfärdas för att bevisa följande:

a) Var och en av arvtagarnas eller testamentstagarnas rättigheter liksom deras arvslotter.

b) Arvsordningen för en given tillgång, när detta är tillåtet enligt den lag som är tillämplig på arvet.

c) Utredningen av dödsboet.

Artikel 40
Utfärdande av intyget

1. Intyget utfärdas endast om den behöriga domstolen anser att de omständigheter som ligger till grund för ansökan kan anses fastställda. Den behöriga domstolen ska utfärda intyget utan onödigt dröjsmål.

2. Beroende på vilka upplysningar, handlingar och övriga styrkande underlag den sökande lämnat ska den behöriga domstolen på eget initiativ göra de utredningar som krävs för att kontrollera uppgifterna och samla in övriga styrkande handlingar som är lämpliga.

3. För de ändamål som beskrivs i det här kapitlet ska medlemsstaterna bevilja övriga medlemsstaters behöriga domstolar tillgång till bland annat folkbokföringsregister, register som används för att kungöra handlingar eller omständigheter avseende arv eller makars förmögenhetsförhållanden samt fastighetsregister.

4. Den domstol som utfärdar intyget får kalla de berörda parterna, eventuella boutredare eller exekutorer samt utfärda de kungörelser som krävs för att andra berörda ska kunna göra sina rättigheter till arvet gällande.

Artikel 41
Arvsintygets innehåll

1. Det europeiska arvsintyget ska upprättas på formuläret i bilaga II.

2. Det europeiska arvsintyget ska innehålla följande:

   a) Uppgifter om den utfärdande domstolen, de faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för domstolens beslut att anse sig behörig att utfärda intyget samt utfärdandedatum.

   b) Uppgifter om den avlidne: efternamn, samtliga förnamn, kön, civilstånd, nationalitet, identifikationskod om möjligt, senast kända hemvist, dödsdatum och dödsort.

   c) Uppgift om eventuella äktenskapsförord som ingåtts av den avlidne.

   d) Uppgifter om vilken lag som är tillämplig på arvet enligt den här förordningen och de faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för bedömningen av vilken lag som är tillämplig.

   e) Uppgift om de faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för arvtagarnas, testamentstagarnas, exekutors eller boutredningsmans rättigheter eller befogenheter, dvs. uppgifter om legal arvsordning, testamente eller arvsavtal.

   f) Uppgifter om den sökande: efternamn, samtliga förnamn, kön, nationalitet, identifikationsnummer om möjligt, adress samt uppgifter om huruvida den sökande är anhörig eller make/maka till den avlidne.

   g) I förekommande fall omnämnande av vilken typ av viljeförklaring som var och en av arvtagarna gjort avseende övertagandet av dödsboets tillgångar och skulder.

   h) Om det finns flera förmånstagare, uppgifter om vars och ens arvslott samt i förekommande fall en förteckning över vilken kvarlåtenskap som tillfaller vilken arvinge.

   i) En förteckning över den kvarlåtenskap som tillfaller testamentstagare enligt den lag som är tillämplig på arvet.

   j) Laglottsskydd enligt den lag som är tillämplig på arvet enligt kapitel III i den här förordningen eller enligt förordnande i testamente eller arvsavtal.

   k) En förteckning över hur arvtagare, testamentstagare, testamentsexekutor eller dödsboutredare får förfoga över kvarlåtenskapen enligt den lag som är tillämplig på arvet.

Artikel 42
Det europeiska arvsintygets rättsverkningar

1. Det europeiska arvsintyget ska erkännas fullt ut i alla medlemsstater som bevis för arvinges, testamentstagares, testamentsexekutors eller boutredningsmans ställning.

2. Intygets innehåll ska i alla medlemsstater presumeras överensstämma med verkligheten under intygets giltighetstid. Vidare ska det presumeras att den som i intyget anges som arvinge, testamentstagare, exekutor eller boutredningsman har den arvsrätt eller de befogenheter som anges i intyget och att det inte föreligger andra villkor eller begränsningar än de som anges i intyget.

3. Utbetalningar eller överlåtelse av egendom till innehavaren av ett intyg ska ha friande verkan om den gjorts enligt den behörighet som anges i intyget, utom om den som verkställt utbetalningen eller överlåtelsen kände till att intyget inte var sanningsenligt.

4. Förvärv av egendom från en innehavare av ett arvsintyg som enligt intyget är behörig att förfoga över egendomen i bilagorna till intyget ska vara giltiga, utom om köparen kände till att intyget inte var sanningsenligt.

5. Arvsintyget får ligga till grund för överföring eller registrering av det arvsrättsliga fånget i offentliga register i den medlemsstat där kvarlåtenskapen är belägen. Överföring i registret ska göras i den form som fastställs i den medlemsstat som ansvarar för registret och ska ha de verkningar som föreskrivs i det landet.

Artikel 43
Korrigering, hävning eller annullering av europeiskt arvsintyg

1. Originalet av arvsintyget ska bevaras av den domstol som utfärdat det och en eller flera kopior ska utställas till den sökande eller alla andra med legitima intressen.

2. De utställda kopiorna ska ha den rättsverkan som anges i artikel 42 under en period som begränsas till tre månader. Efter denna tid måste intygets innehavare eller övriga berörda begära en ny kopia av den utfärdande domstolen för att kunna göra sina rättigheter gällande.

3. På begäran eller på eget initiativ får den utfärdande domstolen

   a) korrigera sakfel i intyget,

   b) göra marginalanteckningar om upphävande av intygets rättsverkan ifall dess sanningshalt bestridits,

   c) annullera intyget om det fastställs att arvsintyget inte motsvarar de faktiska förhållandena.

4. Den utfärdande domstolen ska göra marginalanteckningar i orginalintyget om korrigeringar, upphävande av intygets rättsverkan eller annullering och ska informera de sökande.

Artikel 44
Klagomål

Varje medlemsstat ska införa rättsmedel mot beslut om att utfärda eller vägra utfärda arvsintyg samt om korrigering, hävande eller annullering.

Kapitel VII

Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 45
Förhållandet till gällande internationella konventioner

1. Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av bilaterala och multilaterala konventioner och avtal som en eller flera medlemsstater har tillträtt när denna förordning antas och som gäller frågor som regleras i denna förordning, utan att detta påverkar medlemsstaternas skyldigheter enligt artikel 307 i fördraget.

2. Utan hinder av punkt 1 ska denna förordning ha företräde i förbindelserna mellan medlemsstaterna framför konventioner och avtal som avser frågor som regleras i denna förordning och som medlemsstaterna är parter i.

Artikel 46
Information tillgänglig för allmänheten

Medlemsstaterna ska inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område tillhandahålla en beskrivning av sin arvsrättsliga lagstiftning och nationella förfaranden, samt gällande lagtext, för att de ska kunna offentliggöras för allmänheten. Medlemsstaterna ska anmäla alla senare ändringar av bestämmelserna.

Artikel 47
Ändring av formulären

Varje ändring av de formulär som avses i artiklarna 38 och 41 ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 48.2.

Artikel 48
Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av den kommitté som inrättats enligt artikel 75 i förordning (EG) nr 44/2001.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 3 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Artikel 49
Översynsklausul

Senast den [...] ska kommissionen för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén lägga fram en rapport om tillämpningen av denna förordning. Rapporten ska vid behov åtföljas av ändringsförslag.

Artikel 50
Övergångsbestämmelser

1. Den här förordningen ska vara tillämplig på arv efter personer som avlidit efter den dag då förordningen började tillämpas.

2. Om arvlåtaren innan den föreliggande förordningen började tillämpas hade uttryckt önskemål om vilken lag som borde styra arvskiftet, ska valet anses giltigt i den mån det uppfyller villkoren i artikel 17.

3. Om parterna i ett arvsavtal innan den föreliggande förordningen började tillämpas hade uttryckt önskemål om vilken lag som borde styra arvsavtalet, ska valet anses giltigt i den mån det uppfyller villkoren i artikel 18.

Artikel 51
Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning ska tillämpas från och med [ett år efter det att den trädde i kraft].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
Ordförande	*Ordförande*

BILAGA I: ANSÖKAN ENLIGT ARTIKEL 38 I FÖRORDNINGEN

ANSÖKAN OM ETT EUROPEISKT ARVSINTYG

(Artikel 36 och framåt i Europaparlamentets och rådets förordning arv[22])

KOPIANS ÖVERENSSTÄMMELSE MED ORIGINALET INTYGAS HÄRMED
Generalsekreteraren genom

Jordi AYET PUIGARNAU
Kanslichef

[…] om

[22] EUT L […].

1. Medlemsstat

AT □ BE □ BG □ CY □ CZ □ DE □ EE □ EL □ ES □ FI □ FR □ HU □ [IE □] IT □ LT □ LU □ LV □ MT □ NL □ PL □ RO □PT □ SE □ SI □ SK □ [UK □]

2. Uppgifter om den avlidne

2.1. Efternamn:

2.2. Förnamn (samtliga):

2.3. Kön:

2.4. Civilstånd:

2.5. Nationalitet:

2.6. Identifieringskod*:

2.7. Dödsdatum:

2.8. Dödsort:

Senast kända hemvist

2.9. Gatuadress eller postbox:

2.10. Ort och postnummer:

2.11. Land:

3. Uppgifter om den sökande

3.1. Efternamn:

3.2. Förnamn (samtliga):

3.3. Kön:

3.4. Nationalitet:

3.5. Identifieringskod*:

3.6. Gatuadress eller postbox:

3.7. Ort och postnummer:

3.8. Telefon.:

3.9. E-postadress:

3.10. Anhörig eller make/maka till den avlidne*:

* Om tillämpligt.

4. Ytterligare upplysningar

4.1. Faktiska eller rättsliga omständigheter som ligger till grund för arvsrätt:

4.2. Faktiska eller rättsliga omständigheter som ligger till grund för exekution eller boutredning:

4.3. Har den avlidne upprättat förordnanden om sin kvarlåtenskap? ja ☐ nej ☐

Om ni svarat ja, bifoga förordnandet.*

4.4. Förelåg äktenskapsförord? ja ☐ nej ☐

Om ni svarat ja, bifoga äktenskapsförordet.*

4.5. Träder ni i annan arvinges eller testamentstagares ställe? ja ☐ nej ☐

Om ni svarat ja, bifoga dödsfallsintyg eller bevis om förhinder att delta i bodelningen.*

4.6. Har arvsrätten bestridits enligt er kännedom? ja ☐ nej ☐

Om ni svarat ja, bifoga uppgifter om bestridandet.*

4.7. Bifoga en förteckning över den avlidnes anhöriga och ange efternamn, samtliga förnamn, deras anknytning till den avlidne, födelsedatum, medborgarskap och adress.

*Lämna om möjligt notariserade handlingar eller bestyrkta kopior.

Jag försäkrar på heder och samvete att de uppgifter jag lämnat såvitt mig veterligt är riktiga.*

Datum:

Underskrift:

*Artikel 38.3 om upplysningarna lämnas under ed.

BILAGA II: EUROPEISKT ARVSINTYG ENLIGT ARTIKEL 41

EUROPEISKT ARVSINTYG

(Artikel 41 och framåt i Europaparlamentets och rådets förordning […] om arv[23])

1. Den utfärdande domstolen befinner sig i följande medlemsstat

AT □ BE □ BG □CY □ CZ □ DE □ EE □ EL □ ES □ FI □ FR □ HU □ [IE □] IT □ LT □ LU □ LV □ MT □ NL □ PL □ PT □RO □ SE □ SI □ SK □ [UK □]

2. Uppgifter om domstolen

2.1. Behörig domstol enligt följande artikel i förordningen:

Artikel 4☐ Artikel 5 ☐ Artikel 6 ☐

2.2. Kontaktperson:

2.3. Adress:

3. Uppgifter om den avlidne

3.1. Efternamn:

3.2. Förnamn (samtliga):

3.3. Kön:

[23] EUT L […].

3.4. Civilstånd:

3.5. Nationalitet:

3.6. Identifieringskod*:

3.7. Dödsdatum:

3.8. Dödsort:

Senast kända hemvist

3.9. Gatuadress eller postbox:

3.10. Ort och postnummer:

3.11. Land:

3.12 Äktenskapsförord:

3.13 Lag som är tillämplig på arvet:

4. Uppgifter om den sökande

4.1. Efternamn:

4.2. Förnamn (samtliga):

4.3. Kön:

4.4. Nationalitet:

4.5. Identifieringskod*:

4.6. Gatuadress eller postbox:

4.7. Ort och postnummer:

4.8. Telefon.:

4.9. E-postadress:

4.10. Anhörig eller make/maka till den avlidne*:

* Om tillämpligt.

5. Arvingar

5.1. Styrker denna handling arvinges rättigheter? ja ☐ nej ☐

5.2. Uppgifter om arvingar:*

Efternamn	Förnamn	Födelsedatum	Andel i arvet	Begränsningar

* Bifoga en kompletterande sida vid behov.

5.3. Ställs några krav på godtagandet av arvet (t.ex. inventering)? ja ☐ nej ☐

Om ni svarat ja, ange kravet och beskriv dess verkningar på ett lösblad.

5.4. Förteckning över den kvarlåtenskap som tillfaller var och en av arvingarna*:

Efternamn	Förnamn	Beskrivning av kvarlåtenskapen

* Bifoga en kompletterande sida vid behov.

6. Testamentstagare

6.1. Styrker denna handling testamentstagares rättigheter? ja ☐ nej ☐

6.2. Testamentstagare:*

Efternamn	Förnamn	Födelsedatum	Kvarlåtenskap som tillfaller testamentstagare enligt förordnande

***** Bifoga en kompletterande sida vid behov.

7. Boutredningsman eller testamentsexekutor

7.1. Styrker denna handling boutredningsmannens behörighet? ja ☐ nej ☐

7.2. Styrker denna handling testmensexekutors behörighet? ja ☐ nej ☐

7.3. Beskriv vilken behörighet boutredningsman eller testamentsexekutor har, den rättsliga grunden för behörigheten och lämna en vägledande förteckning över den förfoganderätt behörigheten ger.